

[Hanne Severinsen]

Men for mange unge er det ikke bare et spørgsmål om at komme i gang med et længerevarende uddannelsesforløb, men simpelt hen om at finde sig en plads i det lokale erhvervsliv. Arbejdsministeren har redegjort for de mange initiativer, der er taget og bliver taget i det kommende folketingsår. Ude omkring i kommunerne er man indimellem fortvivlet over de mange båse og cigarkasser, vi har fået bygget op, og derfor er det glædeligt, at arbejdsministeren netop har fremsat nogle lovforslag, der afbureaukratiserer og øger lokal selvbestemmelse, når det gælder indsatsen over for de unge.

Denne kommunale indsats vil blive yderligere lettet, hvis det lykkes socialministeren at komme igennem med sit reviderede forslag om ungdomsydelse, som faldt, lige før Folketinget tog på sommerferie. Det er også ønskeligt, at arbejdsministerens forslag om større smidighed med hensyn til deltidsordninger bliver gennemført. Jeg håber da, at Fremskridtspartiet har lyttet til den debat, der har været siden den ulykkelige afstemning, og derfor besinder sig og ikke stemmer sammen med Socialdemokratiet og SF, eller at Socialdemokratiet og SF måske finder ud af, at det slet ikke var noget dårligt forslag, som socialministeren og arbejdsministeren kom frem til.

Derudover vil jeg nævne den store reform, der blev vedtaget sidste år om arbejdstilbud til de ledige. Her er regeringen i samarbejde med Socialdemokratiet virkelig gået i gang med en storstilet indsats over for de allersvageste grupper på arbejdsmarkedet. Derudover har Arbejdsministeriet taget initiativer inden for arbejdsmarkedsuddannelser, erhvervsintroduktionskurser, længerevarende arbejdsmarkedsuddannelser og 1-årige forsøg med arbejdsmarkedsuddannelser for kvinder. Det fremgår af arbejdsministerens oversigt, at 32.515 ledige kursister har påbegyndt specialarbejderuddannelsen og 25.338 efteruddannelse, så der gøres en indsats for at få de unge i gang.

I undervisningsministerens – ja, nu er det i kulturministerens – regi har mange unge også fået en god mulighed for uddannelse på produktionshøjskoler, en uddannelsesform, der benyttes af 4-5.000 unge, hvoraf de fleste går videre i arbejde eller uddannelse. I denne uddannelsesform er der også brug for videreudvikling.

Afslutningsvis vil jeg sige, at lønstrukturen i Danmark ikke er særlig hensigtsmæssig for de unge. Vi ser jo, at de unge under 18 år har masser af job, for dér skal man ikke have de overenskomstmæssige lønninger. Vi har nogle store strukturproblemer på det danske arbejdsmarked, vi har flaskehalsproblemer, og hvidbogen fra foråret 1989 om strukturproblemerne viser til fulde, at der er problemer.

Det er spændende at se, hvordan det kommer til at gå med de forhandlinger, der er i øjeblikket om projektløn. Hvis de lykkes, så tror jeg, der vil blive bedre muligheder for at få beskæftigelse blandt de unge, for mange af dem kunne måske få arbejde, hvis lønnen var noget lavere, altså hvis man lod udbud og efterspørgsel få lidt større råderum i stedet for de mange kunstige ordninger, som tilskynder til offentlig beskæftigelse eller arbejdsløshed, hvorved man altså gør de unge en bjørnetjeneste.

Men derudover vil jeg understrege, at hvis det virkelig skal lykkes at få de unge i gang, bliver det nok i virkeligheden den debat, vi skal have på tirsdag, der nok så meget vil betyde noget for de unge.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Både undervisningsministeren og Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen, remser et sæt af love op, der imødekommer uddannelsesbehov, og som umiddelbart kan virke imponerende ved antallet. Desværre oplyses der ikke så meget om, hvor mange pladser der tilbydes under de mange imponerende overskrifter.

Jeg vil egentlig blot spørge lidt til en enkelt lov. Både undervisningsministeren og fru Hanne Severinsen nævner loven om åben uddannelse, de arbejdsløses mulighed for at tage deltidsundervisning.

Jeg vil meget gerne have et konkret svar på, hvor stort et antal deltidspladser der i øjeblikket er til rådighed for de ledige. Jeg vil også gerne have oplyst, hvor meget det koster, for det, der var særkendet ved åben uddannelse, var jo brugerbetalingen, og de første oplysninger, vi har fået, er, at det koster et par tusinde kroner eller noget i den retning at deltage på de åbne uddannelser. Og dér vil jeg godt spørge undervisningsministeren, hvor stor sandsynligheden er for, at en bistandsklient eller en arbejdsløs på dagpenge kan betale forholdsvis høje brugerbetalingsydelse på disse åbne uddannelser.